

Ρικίλντα αποκοιμήθηκε, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον ώμο του έρμηίτου...

“Όταν ο ήλιος φώτισε την πλάσι, διέλυσε μαζί με το σκοτάδι και το έρωτικό παραλήρημα του Χουάν Γκαρέν. Ο άναχωρητής σηκώθηκε όρθιος, είδε την Ρικίλντα δίπλα του να χαμογελά μέσα στον ύπνο της, αναλογίστηκε το έγκλημά του και έφριξε δλόκληρος από τρόμο και άηδία για τον έαυτό του! Πώς μπόρεσε να κάνει το παραστράτημα αυτό; Και ποιά ήταν η γυναίκα αυτή που ήρθε ξαφνικά να τον βάλει σε πειρασμό, να τον κάνει να χάσει την ήρεμιά της συνειδήσεώς του, την σωτηρία της ψυχής του;... “Α! δέν υπήρχε άμβιβολία ότι θα την είχε στείλει ο διάβολος... Ο Χουάν ένοιωσε τότε στην καρδιά του τρελλό θυμό, απέραντο μίσος για το άμαρτωλό αυτό πλάσμα που τον παρέσυρε μαζί του στην άβυσσο της άπωλείας... Η άπελπισία του θόλωσε το μυαλό. Ζαλισμένος από τον πυρετό, την άγανάκτησι και την άγωνία, άρπαξε έξαφνα ένα μαχαίρι κι έκοψε το λαιμό της αποκοιμισμένης Ρικίλντας...”

“Υστερα, χωρίς να περιμένη να παγώσει το πτώμα, άνοιξε με τα νύχια του ένα λάκκο, έρριξε μέσα το θύμα του, ξανασκεπάσε τον τάφο με χώματα και πέτρες κι έφυγε μακριά από κείνα τα μέρη, χειρονομώντας και παραμιλώντας σαν τρελλός...”

Περιπλανήθηκε δλόκληρους μήνες δεξιά και άριστερά, σαν άλητης, ζητιανεύοντας λίγο ψωμί, περνώντας τις νύχτες του σε σπηλιές και σε χαντάκια, κλαίνοντας για την κατάπτωσί του. Του κάκου σήκωνε ψηλά τα σκελετωμένα χέρια του, ζητώντας από το Θεό γαλήνη και παρηγοριά. Τίποτε δέν μπορούσε να τον κάνει να ξεχάσει το βαρύ, το άσυγχώρητο κρίμα του.

Τέλος, αποφάσισε να πάη στη Ρώμη, να βρή τον πάπα και να τον παρακαλέση να του δώσει άφεσι άμαρτιών. Και ξεκίνησε για την Αίωνία Πόλι ως προσκυνητής περνώντας από άγνωστες περιοχές, υποφέροντας από πείνα και δίψα, από το κρύο και την ζέστη. “Όταν έφτασε στη Ρώμη, είχε σχεδόν γεράσει.

“Ο πάπας τον άκουσε με μεγάλη προσοχή, κατάλαβε από τον τόνο της φωνής του ότι ο άνθρωπος αυτός είχε μετανοιώσει για το έγκλημά του, τον παρηγόρησε όπως μπορούσε και τον συμβούλεψε να ξαναγυρίση στην σπηλιά του, στο Μονσερρά, περπατώντας πάντοτε με τα γόνατα και με τα χέρια, χωρίς να σηκώσει ποτέ το κεφαλι του, χωρίς ν' άνοίξει ποτέ το στόμα του, περιμένοντας να του άποκαλυφτή μ' ένα σημείο ή συγγνώμη του Θεού...”

Πέρασαν από τότε είκοσιεφτά χρόνια. Στο διάστημα αυτό, ο Χουάν Γκαρέν δέν σηκώθηκε ούτε μιά φορά στα πόδια του. Περπατούσε πάντοτε με τα τέσσερα... Τα ρούχα του έπεσαν από πάνω του και το κορμί του σκεπάστηκε από μακριές τρίχες... Δέν διέφερε πειά διόλου από ζωο... Οι τσομπάνοι τον έπαιρναν για λύκο, όταν τον έβλεπαν μπροστά τους και τον κυνηγούσαν να τον σκοτώσουν...

Τέλος, μιά μέρα, ένω ο έρμηίτης περνούσε από μιά καλύβα, έγινε ένα θαύμα. “Ένα μωρό, ηλικίας τριών μηνών, εκεί που θήλαζε στον κόρφο της μάνας του, γύρισε προς τον Χουάν και του είπε:

— “Ο Θεός σε συχώρεσε, Χουάν, για το κρίμα σου!...”

“Ο έρμηίτης σηκώθηκε τότε όρθιος και άρχισε να ευχαριστή το Θεό για την άπειρη καλωσύνη του. Η τρίχες έπεσαν από το κορμί του και ξαναπήρε την παληά ανθρώπινη μορφή του... Και θέλοντας να έξιλεωθή όριστικά για το παληό του έγκλημα, παρουσιάστηκε στον κυβερνήτη Βιλφρέντο, ο όποιος ζούσε ακόμα, και του φανέρωσε ότι αυτός σκότωσε την κόρη του. “Έδειξε μάλιστα και το μέρος που την είχε θάψει... Οι στρατιώται, που έτρεξαν ν' άνοίξουν τον τάφο της, την βρήκανε εκεί μέσα ζωντανή, νέα και όμορφη όπως ήταν την ήμέρα που την σκότωσε ο Χουάν... “Ο Θεός έδινε άκόμη μιά άπόδειξι της συγγνώμης

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΓΙΑ

(Του κ. Ναπολ. Λαπαθιώτη
ΤΟ ΒΡΑΔΥ ΓΕΡΝΕΙ ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

Το βράδυ γέρνει πάλι στο βουνό: μοιάζει μακρυνό και κουρασμένο· θυμίζει κάποιον ρόδο μαραμένο. Φεύγει, σαν νάνε για παντοτεινά.

Πέρασε τόσο δίπλα στους ανθρώπους — τόσο κοντά στη λύπη των ανθρώπων — χωρίς να δώσει κάπου μίαν έλπίδα, χωρίς να φέρη κάπου μιά χαρά...

Πέρασε κι αυτό, μαζί με τ' άλλα, χωρίς έλπίδα και χωρίς σκοπό...

Γι' αυτό το λόγο γέρνει μαραμένο.

Γι' αυτό το λόγο φεύγει κουρασμένο — και θιάζεται και θιάζεται να φύγη, γιατί το ξέρει πόσο το θλιμμένο, το χιλιοκουρασμένο πέρασμά του — το πέρασμά του το γιομάτο δόξα, που, κατά θάθος, είχε στηριγμένες όλες τις έλπίδες του σ' αυτό — για τους ανθρώπους και για τη χαρά τους, πήγε του κάκου και χωρίς σκοπό — πήγε κι αυτό, χαμένο, σαν και τ' άλλα...

ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΠΡΩΪ, ΚΑΘΩΣ
ΞΥΠΝΟΥΣΑ

Σήμερα το πρωί, καθώς ξυπνούσα, κι' άπλωνα το χέρι ξαρετά να ξεδιπλώσω την έφημιόδα, βλέπω με παμμεγέθη κεφαλαία:

ΩΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΡΩΪΝΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΘΑΥΜΑΣΙΩΤΕΡΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ, ΑΦ' ΗΣ ΥΠΑΡΧΕΙ ΝΟΥΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΗΣ! — ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ. — Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ ΕΙΝΕ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΟΝ! — Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. — ΕΝΑΣ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ. — ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. — ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ. — ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΜΑΣ ΝΕΚΡΟΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΜΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ!...

Κι' ακολουθούν όλα τα καθέκαστα...

Δέν ήταν, μέσ' στο φύλλο, τίποτ' άλλο! Μήτε χρονογράφημα, μήτε «κοινωνικά». Στο φύλλο δέν υπήρχε τίποτ' άλλο — μόνο το φοβερό, το γοερό, μακροσκελές έκείνο τηλεγράφημα!

Τα δάχτυλά μου, τρέμοντας, γυρνάνε τις σελίδες! Τα μάτια μου κυτάνε θαμπωμένα...

“Ακούω, τότε, μιά βαθειά φωνή, που μου ψιθυρίζει από πίσω:

— “Αφήτε τους νεκρούς στην ήσυχία τους, κ' οι νεκροί δέν έρχονται σέ μās! Οι νεκροί δέν έρχονται σέ μās, δέ μās μιλούν, δέ μās παρηγορούν — ίσως, ακόμα, και να μās ξεχνούν — γιατί είνε φοβερά ευτυχισμένοι...”

Κι' άλλη μιά, βαθύτερη φωνή, να την κόβη στη μέση μ' ειρωνεία:

— Μή λές θλακείες κ' οι νεκροί δέν έρχονται σέ μās, γιατί ΔΕΝ ΜΠΟΥΝ να ρθούν σέ μās — άπλως και μόνον, γιατί δέν υπάρχουν...

Γυρίζω πίσω να κυττάξω — και ΞΥΠΝΩ!

“Η καμαρή μου, μόνη, καθώς πάντα — κι' εγώ, μέσ' στο κρεβάτι, καθώς πάντα...

“Έχει, τώρα, φέξει για καλά.

Κάποιοι διαβάτες άργοπορημένοι, περνούν άπόξω, τώρα, καθώς πάντα — περνούν με θήμα βιαστικό, και πάνε στη δουλειά τους...

του!... “Η ώραία άρχοντοπούλα γύρισε στην πολιτεία δροσερή, γιατρεμένη, πρόσχαρη...

Και ο Γκαρέν, με την συνειδησι άναπαυμένη, άποσύρθηκε στη σπηλιά του, όπου έζησε πολλά χρόνια ακόμα, τιμώμενος ως άγιος άπ' όλους τους Ίσπανούς...

ΜΟΡΙΣ ΣΠΡΟΝΚ

“Η ώραία άρχοντοπούλα γύρισε στην πολιτεία δροσερή και πρόσχαρη.